

Gerencsér Emőke

A zöld vizű tó

Hatalmas, fehér bóbítás hegyek között lapult a feneketlen tó. Sűrű fenyőerdő vigyázott arra, hogy emberfia meg ne lássa. A tó közepén kibújt egy pici sziget és ennek a szigetnek a fenyői alatt lapult a Zöld Tündér nyaralója.

A fűben csak kék virágok nyiladoztak, a fákon meg csoda papagájok. Egyik szárnyuk zöld volt, a másik meg kék. Ki látott még ilyen csodát?

A vízi tündér alkonyatkor kikukkantott a hullámtalanul tükörsima zöldvizű tóból és belesodálkozott a lemenő napba. Kékesen ragyogó hajában csodakék virágok voltak, varázslatos szemeit becsukva hatalmasat szippantott a soha nem háborított tó feletti illatos levegőből.

A papagájok boldogan körbepedesték, az álomba hanyatló vöröses napsugarak megcirógatták, fenyőbalzsamos pára lebegte körül.

A Zöld Tó tündére mélységes, békességes boldogságban élt.

Ezt a varázslatot öröknek hitte és így akart élni időtlen időkig.

A **BAJ** már megszimatolta az áldott béke illatát, már szorgalmasan dolgozott azon, hogy mindezt felfordítsa. Nem is volt nehéz dolga.

Csak annyit kellett tennie, hogy egy kiránduló pároccka elé ködfüggőnyt varázsoljon és ők eltévedtek. Először izgalommal túlhevítetten, majd egymást bátorítva, végül egyre jobban aggódva bandukoltak a fenyőerdőben.

És ni csak!

Egyre ritkább lett a sűrűség, egyre messzebb álltak egymástól a fák, egyre laposabb lett a járatlan ösvény és hirtelen kikandikált az ágak közül a zöld vizű tó. Ott álltak a hegyek ölelésében egy halálosan sima, hullámtalan víztükör előtt és esteledett.

- Letelepszünk és várunk.

Ez volt az egyetlen normális gondolat és lehetőség.

És megmosakszunk.

Tótündér meglepődve hallotta a csobogást, hogy behatoltak a békés magányába.

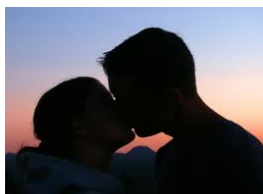
A fiú és a lány viháncolt, fröcskölték egymást, úszogattak és egyre jobb lett a kedvük. Kimásztak a partra, megszártkoztak a búcsúzó napfényben, gallyat gyűjtöttek, tüzecskéket raktak és egymást átölelve el is felejtették azt, hogy eltévedtek.

A Zöld Tó Tündére hangtalanul bukkant fel és érdeklődve nézegette az idegeneket.

Az egyik lány és sima, a másik nagyobb, izmosabb és szőrösebb. Ketten vannak, de azért nem egyformák!

Az átkarolást sem értette, a csókokat sem tudta hova tenni, csak leskelődött.

De a hegyek eltakarták a napot, besötétedett. A parton tábertűz villódzott és Tótündér még sosem látott vörösesen narancssárga nyelvecskéket, hát hosszan szemlélte őket.

Majd lemerült az ő csodálatosan szép kék-és zöld világába, de már az nem is volt olyan szép!

Minden zugot, minden mozdulatot és áramlást ismert.

Majdnem unottan úszkált ide-oda és egyre-másra kikukkantott a vízből.

Ezek még mindig ott ülnek összeborulva és nem történik semmi. De érezte, hogy ez a nem történés valami nagyon jó dolog.

Hát fájdalom áradt szét benne és megérezte az igazi magányt.

Az igazi magány meseszép, csendes, tökéletes, de nem lehet örülni neki, nem lehet élvezni.

Mert az örömet meg kell mutatni, meg kell osztani másokkal és ki kell teljesíteni.

De másnap estére eltűnt a látomás. A kirándulók már messze jártak és megint háborítatlan volt a nyugalom.

-3-

De nem ugyanaz, mint előtte. Tótündérnek hiányzott a tábortűz. Hiányzott az egymást átkaroló emberpár képe. És hatalmas űrt érzett, mert rájött arra, hogy soha semmit, senkivel nem tud megosztani.

Hiába röpködtek körül a kék és zöld papagájok, hiába illatozták körül a zöld tó kék virágai, hiába cirógatta meg bársonyos arcát a leköszönő, langyos napsugár.

Hiányzott valami és nagyon vágyott utána.

Hát Tótündér még nagyon-nagyon sok napon át fellest a mélyből: hátha lát hasonlót.

De soha többé nem tévedt el senki!

Csak annyi történt, hogy **BAJ** megmutatta Tótündérnek a világot. Amibe Tótündér nagyon beleszeretett. Vágyta, felidézte, sóvárgott utána, de sosem kaphatta meg.

És lassan megértette, hogy ilyen a Valóság. És egyedül nem érdemes élni, mert semmit sem lehet élvezni, semminek sem lehet igazán örülni.

És akkor Tótündér nagy elhatározásra jutott:

Láttam azt, mit soha sem érhetek el, amit soha sem ismerhetek meg. Tudom, hogy én biztonságban élek. Tudom, hogy itt örök az életem, de nem vagyok benne boldog.

Ha sosem lehet párom, barátom, segítőm, társam, akkor nem érdekel a zöld vizű tó.

És szép csendesen, ahogy szokott, lemerült a tengerszem mélyére, kiszedegette a hajából a meseszép kék virágokat, hozzásimult egy csodálatosan simogató, tenyérszerű kavicsra, amire rátapadt.

Utolsó leheletét még felküldte az erőtlen, bágyadtan narancsba hajló napsugárhoz és mindentől elbúcsúzott, ami eddig a végtelen paradicsoma volt.

Soha többet nem jött Tótündér a felszínre, mert kavicsra változott.

A zöld vizű tavat soha, senki nem háborgatta többet. Eltűnt belőle az élet varázslata. Eltűnt az öröm, a békeség.

Algák telepedtek meg benne, egyre poshadtabb lett, a tetején nyálka és békanyál úszkált. A tápláló patakok bánatukban elapadtak, a fenyők gyökere felszívta a maradék nedvességet és a zöld vizű tó eltűnt.

Azóta a nagy hegyek lágy ölelésében már csak egy pici horpadás látható és ha néha arra tévednek a turisták, csodálkozva kérdezzetik:

- Miért nincs itt egy rétecske? Miért van tele ez a hegyek közötti horpadás kavicsokkal?

Majd ha egyszer, valaki, tenyerébe veszi azt az egyetlen, sima kavicsot, ami a Tótündér lelke és megsimogatja, becézgeti, akkor ismét zöld vizű, lélettől duzzadó tavacska vizén fog tükröződni az álomba szenderülő napocska utolsó sugara.

-4-

De addig szürkésbarna kavicságot láthatunk csak és ha nagyon figyelünk, akkor a fenyők fájdalmas sóhajtás hangjától zengenek.

BAJ már régen tovább ált a Zöld Vizű Tó partjáról. Megtette azt, ami az életeleme.

Viszályt és bizonytalanságot ültetett el az örök béke szigetét körülsimogató lágyságba.

Elültette a kétséget és a vágyakozást, valami másra, valami érthetetlenbe.

Megmutatta két ember összetartozását és másságát. Megmutatta az együttlét örömeinek a biztonságát, így elvette a Zöld Vizű Tó tündérének az örömét is, az életét is.

De a Sors, nem engedi győzni a **BAJ**-t, csak egy kis játékot engedélyez neki.

Tehát a Sors kavicsá változtatta a Zöld Vizű Tó tündérét, aki már csak arra vár, hogy egy eltévedt kiránduló rátaláljon, kezébe vegye és megsimogassa. És ettől megtörik a rontás. És minden úgy lesz, mint azelőtt.

Hajában kék virágokkal kidugja arcocskáját a tündér, körbeölelgetik a napsugarak, kék és zöld papagájok beszélgetnek vele és biztató, belsőséges, kedves morajlással feltűnik a Hegy Szelleme, aki a Zöld vizű Tó tündérének a megálmodott társa.

